

O poklad strýce Juráša

Název práce

Poblázněný příběh

Jméno a příjmení: Dora Zemanová
Třída: 9. A
Věk: 15
Téma: Lze vše spočítat?
Adresa: Hlavní 70, 756 54 Zubří
Škola: Základní škola Zubří, okres Vsetín
Telefon: 571 658 920
Datum: 24. 11. 2013

Každému z nás někdy dělá problém usnout. Nejhorší je, když člověk začne přemýšlet, pak se k spánku nemůže přiblížit vůbec. Někomu pomůže k usnutí vyjmenovávat barvy nebo jména a jiný to zase řeší knížkou, ani ne za pět minut sladce chrupká. Malé děti rády usínají při maminčině zpěvu. Každý si přijde na svůj způsob.

Většinou, abych zaspala, mi stačí jen zavřít oči, ale dnes mi to zatraceně nejde. Jsem až moc přetažená, mám za sebou velmi náročný den. Rozhodnu se počítat ovečky. Nikdy jsem to nezkoušela, doufám, že milá chlupatá zvířátka zaberou. Představuju si velké bílé měkké a hlavně velmi příjemné heboučké načechrané polštářky. Ano, jsou to ovečky, které se líně vznášejí na noční obloze mezi zářivými hvězdami. Úžasná podívaná. Počítám si, jedna ovečka, druhá ovečka, třetí ovečka, čtvrtá, pátá, šestá, sedmá, osmá, devátá, desátá, jedenáctá, dvanáctá, třináctá, čtrnáctá, patnáctá, šestnáctá...

Beru si svou krásně nadýchanou světle růžovou peřinku a lezu do kurníku, stále totiž ještě chodím spát se slepicemi. Kurník zvenku vypadá velice malý, obávám se, jestli se do něj vejdu. Pomalu otevírám zchátralá dvířka. Vvrrrrrrrrrz. Zvláštní, holky spí zavěšené svými dlouhými pařátky hlavou dolů. Jsou to snad netopýři? Je tohle vůbec kurník? Bidýlko je zcela obsazené. Kam já se schoulím? A zvládnu to jako ony? Jednu slepičku беру do náručí, něžně ji přitulím k sobě. „Kokokodáák“ mě upozorní, že není mým oblíbeným plyšovým medvídkem, mazlíčkem do postýlky. Na uvolněné místo se snažím vměstnat já, podobně jako slečny okolo mě. Jak já to jen udělám? Jsem o mnoho větší než kvočny. Pokouším si nohy zavěsit za bidýlko, ale nejde to, jelikož jsem moc dlouhá.

A tak prásknu do bot. Rána to byla velká, až všechny probudila. Kohout se začal nervózně čepýřit, našťavaně nadsakovat, prudce mávat křídly a hlasitě kokrhát v domnění, že je brzké ráno. S nasupeným výrazem se řítí ke mně. Mám sice pro strach uděláno, ale raději jsem vzala nohy na ramena. Neutíká se mi zrovna nejrychleji a asi to i divně vypadá, zvláště když jsem samá ruka, samá noha. Volám na kohouta: „Jdi se vycpat!“ Kokrháč mě asi poslechl, protože se otočil a kráčel jinam.

A byla jsem na koni. Cválalo se mi mnohem lépe, než když běžíš s nohama na ramenou. Volně klušeme kolem našeho domu. Míjíme náš nově postavený dřevěný plot, balkon, na kterém kvetou červené muškáty. Maminku nejde ani vidět, protože má jako obvykle práce až nad hlavu.

Běžíme tryskem, to je zima, čerti se žení. Proč má nevěsta tak nezvykle tmavě tyrkysové šaty? Místo červených rohů má na hlavě dva kopečky zmrzliny. Opodál se hádají malí čerti o kus marcipánového dortu. Čerti se začali tak divoce pošťuchovat, handrkovat, postrkávat, škubat a vrtět, až zajiskřily jejich ocásky. Jiskra vyletěla a podpálila stavení. Hned byl oheň na střeše! Naši budoucí manželce se vzadu nějak divně lepí šaty k zemi. A opravdu, smůla se jí lepí na paty! Pryskyřice z podlahy, na které stojí, se rozehrála až tak moc, že se nemohla hnout z místa. Jak to dopadne? Čerti si s ohněm přece poradí sami.

Můj koník má problém, nadzvedává si pravé přední kopýtko. Asi si do něho něco zapíchl. Opravdu, má tam zapíchnutý železný hřebík. Přestože mám obě ruce levé, pokouším se ho vytáhnout. Až mi z toho naskočila husí kůže, sem tam mi vyrazil na těle i brk. „Hurá, povedlo se.“ Hřeb je venku. Nechám grošáka odpočinout. Je tak krásný podvečer, že se rozhodnu projít kolem lesa u domu.

Po cestě potkám kohouta, ze zobáku a ze zadku mu trčí stébla sena. Sotva mě uvidí, pádí pryč. Že by se mě až tak bál? Aaaaa ne, nebojí se mě, ale toho velkého žlutého stvoření za mnou. Podle dlouhého nosu, poznám, že to je slon, žlutý slon. Začal na mě mluvit.

Jeho mluvení je velmi podivné, ještě podivnější je moje schopnost mu rozumět. Nemohl najít své malé sloníky, protože se mu někde zaběhli. Úplně z toho ztratil hlavu. Nevěděla jsem, jestli mám jít hledat malá slůňata, nebo slonovu hlavu. Naštěstí se malí našli, a tak se vydáváme hledat jen hlavu. Za chvíli máme hotovo.

Můj sen vždycky byl se projet na obrovském zvířeti, a když mám příležitost, chytím ji za pačesy. Nikdy jsem netušila, že má tak krátké pačesy, vůbec se za ně nedá chytit. Přece jen se to podařilo. Držím se a pádíme. Páni, sedět na slonovi je opravdu zážitek. Jsem opravdu vysoko. Pozoruju svět z velké výšky, je to úplně jiný pohled. Také si všimnu, že slon už má velice zkrabatěnou kůži, to bude asi tím, že už mu je sto let. Se slonem si povídám a dozvím se od něj spoustu zajímavých informací, třeba: sloni umí brečet, nikdy nepijí chobotem, jako se to dozvídáme v komiksech, jen si do něj naberou vodu a následně si ji stříknou do své tlamy, protože pít chobotem je jako pít nosem, dost nepříjemné. Také se umí pohybovat velmi potichu nato, jak jsou obrovští, ovšem toho už jsem si všimla. Denně spořádají až dvě stě dvacet pět kilogramů potravy a požívají ho patnáct až osmnáct hodin, z toho jim na spánek zbudou asi jen čtyři hodiny. Sloni mají zajímavý život.

Náhle zbystřím, vidím něco fialového strašně malinkého pohybujícího se na palouku. Slézám dolů, abych zjistila něco více o té fialové zvláštnosti. „Aaaaaaaaaaaau, jsi těžký jako slon!“ zakřičím, poněvadž mi žlutý sloník šlápl na nohu. „Jsi jako slon v porcelánu.“ Vidím, že to malé pohybující je trpaslík s fialovou čepicí, která je tak dlouhá, až mu sahá k zemi. Tento skřítek nebude ze všech nejmenší, jelikož za ním jdou mnohem menší osůbky, asi to je jejich vůdce.

„Odkud pocházíte?“ ptám se.

Odpoví jen: „Itsodarěmezez.“

Nejsou zdejší, nerozumím jim ani slovo. Zkousím na ně angličtinu, ruštinu, němčinu, francouzštinu.

Pořád odpovídají to samé: „Itsodarěmezez.“

„Vypadá to, že s nimi se nedomluvíme,“ odpovídal slon.

Cítím horko v hlavě. Snažím se rozlepit oči. Moje víčka jsou jako z kamene. Když se mi konečně podaří otevřít unavené oči, začnu se divit. Proplesknu si tváře. Kolem sebe všude vidím ta podivná zvířata: slepice, kohouta, grošáka, žlutého slona, a dokonce nejenom zvířata, ale i trpaslíky. Co mi to odpovídali? „Itsodarěmezez?“ No, jasně už mi to došlo. Jsou ze země Radosti. Je to pozpátku. Povšimnu si, že postel, na které ležím, patří mému mladšímu bráškovi a na sobě mám jeho malinkaté bílé pyžamko s červenými autíčky. Jak jsem se dostala do Dominičkovy postýlky? A jak jsem dokázala na sebe nasoukat tak malé pyžamo? A pak mi bleskne hlavou: „Jsem náměsíčná!“